

[Hauge.]

saa, saaledes som vi har givet Udtryk for det overfor den Skattelettelse, der er ydet Formueejerne. Jeg vil sige, at den Politik, der har givet sig det Udslag, her er Tale om, var ikke begrundet i en finansiel Nødvendighed; det var et politisk Nummer, der skulde gives for at vise Forandringen i det Styre, der var kommet, i Forhold til det tidligere. Men da der ingen ordinære Indtægter var til Forestillingens Afholdelse — det var der ikke —, tyede man til Kassebeholdningen, til Indtægter, der var skaffet til Veje under den tidligere Regering. Det var maaske en politisk Nødvendighed for Regeringen, for Venstre, maaske ogsaa for de Konservative at præstere denne Skattelettelse, at faa denne Overflytning tilvejebragt, men derfor var denne Handlemaade alligevel urigtig og — det siger jeg fremdeles — *uforsvarlig* rent finansielt set. Jeg maa maaske tilføje — og anvende de samme Udtryk, som den højtærede Minister selv betjente sig af —, at intet normalt begavet Menneske vil være i Tvivl om, at Statsregnskabet for 1927 er et Underskudsregnskab, det hviler ikke i sig selv, der har ikke i 1927—28 været normale Driftsindtægter til Dækning af de normale Udgifter, der var i det paagældende Aar, og hvis den højtærede Finansminister skulde gentage sit Eksperiment med at tage af Kassebeholdningen for at dække et Underskud paa Driftsregnskabet, vilde han, saaledes som Kassebeholdningen er nu, meget snart køre fast; allerede det andet Aar, han skulde til at præstere det, vilde Statskassen simpelt hen være tomt.

I denne Forbindelse maa jeg maaske gøre en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg, der talte om Dobbeltbundetheden i Socialdemokratiet og det radikale Venstres Politik, i vor Agitation overfor Skatteeftergivelse. Af alle de mærkelige Angreb, der er ført mod Socialdemokratiet, skønner jeg ikke, noget er mærkeligere end det Angreb, der gennem Aarene er rettet paa vort Kommunestyre. Gang paa Gang har man søgt at fremstille det saaledes, at socialdemokratisk Styre rundt omkring i Kommunerne var ensbetydende med, at det gik daarligere og daarligere. Man har Gang paa Gang fremhævet, hvor store Skatteprocenterne var — naturligvis altid i de Kommuner, hvor Socialdemokratiet stod for Styret, aldrig i de Kommuner, hvor Venstre og Konservative har Ansvaret. I Kolding Kommune har man som bekendt den højeste Skatteprocent, nogen Købstadkommune har her i

Landet — saa vidt jeg ved over 18 pCt. —, men Socialdemokratiet har ingen Sinde haft Flertal i Kolding, og der er den Dag i Dag konservativt Styre i Kolding, men jeg ser ingen Sinde i Venstres Presse eller i den konservative Presse nogen Fremstilling af, hvor vanskelige Forholdene er i Kolding. Med Forkærlighed kaster man sig over de Kommuner, hvor Socialdemokratiet har Flertal, for at paavise, hvor slet socialdemokratisk Kommunestyre er. Men gaar man saa over til Hovedstaden, vender Billedet sig pludselig, her rejser man ikke Agitationen paa det Grundlag, som man gør i Provinsen, nej, her rejser man Agitationen paa et helt andet Grundlag. Her har man det ene Angreb efter det andet at fremføre mod den socialdemokratiske Ledelse, men ud fra et helt andet Synspunkt, nemlig dette, at den socialdemokratiske Repræsentation i Hovedstadskommunen puger alt for mange Penge sammen, gaar alt for ensidigt til Værks, naar Talen er om at bygge Kommunens Økonomi op. Jeg forstaar ikke denne Taktik, den er dobbeltbundet. Det forekommer mig, at alle her i Landet maa være interesserede i, at Landets største Kommune, Hovedstadskommunen, der rummer en saa væsentlig Del af hele Landets Befolkning, styres økonomisk, styres saaledes, at der altid er Penge til Raadighed. Naar den socialdemokratiske Repræsentation her i Hovedstaden har kunnet kvittere en Del af den paalignede Skat for et bestemt Aar, er det kun Vidnesbyrd om, at vedkommende Kommune er velstillet, kan gøre det uden Afsavn af nogen Art; men ganske modsat er det, naar Staten skal til at give Skattelettelser, Staten har ikke de fornødne Midler, den højtærede Finansminister havde ikke Pengene disponible i 1927—28, da han skulde eftergive sine 10 pCt. af Skatten paa Formue og Indkomst, nej, han maatte tage af Kassebeholdningen, han havde ikke noget Overskud at ty til, han havde et endogsaa knubent Beløb at ty til, et Beløb, som var tilvejebragt af hans Forgænger. Nej, her fører man en dobbeltbundet Politik. I Stedet for at man skulde være anerkendende overfor det Kommunestyre, man har her i Hovedstaden, har man idel Kritik tilovers for det. Jeg tror, man med Sandhed kan sige, at det vilde have været i høj Grad lykkeligt for Landet, om Staten havde siddet blot tilnærmelsesvis lige saa godt i det økonomisk som den af Socialdemokratiet nu i en Række Aar styrede Hovedstadskommune. Den højtærede Finansminister var ikke